

Index Disputationum quae hoc volumine primo continentur:

1. De judiciis paganis.
2. De Emphyteuta meliorationibus.
3. De Retentione.
4. De Concussione.
5. De Testamento p nuncupationem qua late factu.
6. De liberis Expositiis funditionem.
7. De immunitate Metastica.
8. De iure Detractionis.
9. De Pensionis ob periclitate remissione.
10. De Sumptibus Pietatis.
11. De Scholae Macedoniano.
12. De Potestate Maritali.
13. De Actionibus Praejudicialibus.
14. De Moneta, eiusdem iure et Mutatione.
15. De Magistratibus.
16. De Actione Spolij.
17. De Divisione ac Qualitate rerum et earum dominio ex iure gentium acquirendo.
18. De Minibus eorumque damnis.
19. De Praesumptionibus.
20. De Liberatibus.
21. De Diffidationibus: Confessione.
22. Analysis I: Traditionibus et C. De Pactis.

Dubio

A

DEO & Superioribus allu-
bescentibus,

De
EMPTIONE
ET
VENDITIONE
FEUDI,

PRÆSIDE

Magnifico Academiae Rectore
DN. D. PAULO FRANCISCO
ROMANO,
P. P. & Facultatis Juridicæ Assessore,

Solemniter respondebit

CAROLUS FRIDERICUS von Beust/
Eqv. Thur.

d. XXIV. Januar. A. O. R. M DC LXXII.

L I P S I A
Literis JOHANNIS GEORGI

Deo & Superioribus ally

patentibus

De

EMTIONE

ET

VENITIONE

F E U D I

P R O C E S S U

Magnifico Academice Rectori

DN. D. PAVLO FRANCISCO

ROMANO

P. P. & Facultatis Juridicae Rectori

Scientiarum Rectori

CAROLUS FRIEDERICUS CONDITUS

Edy. Thea.

M. D. C. C. C. L. X. X. X. I.

Imp. Johannis Grotel

B. C. D.

§. I.

DE Emtione & Ven-
ditione Feudorum pauca
verba in vicem Disputationis Aca-
demicae facturus, non laborabo in
definitione nominis primum evol-
venda, cum, quid de eâ tenendum
sit, unicuiq; ex facili constet. Sed
mentem potius ad ipsam rem statim dirigo.

§. II.

Emtio - Venditio Feudi est contractus, quò interve-
niente Domini atq; investorum consensu feudum pro
certo pretio datur, venditorq; ad ejus traditionem atque
evictionem, emtor verò ad pretium dandum obligatur.
Dixi quod cōsensus domini intervenire debeat, propterea,
quia alienatio à jure domini directi dependet, vid. Dn.
Struv. *Syntag. jur. Feud. c. 2. n. 4.* Unde infra circa formam
eum de essentia alienationis esse pluribus demonstabi-
mus. Investorum verò approbatione ideò est opus, quia
hæc venditio in ipsorum fit præjudicium. Nemo autem
facto suo tertiis præjudicare potest.

A 2

§. III.

§. III.

Sicuti autem Emtio - venditio in genere vel purè, vel in diem, vel sub conditione fieri potest; ita quoque iisdem modis feudum rectè venditur. Atque ibi quidem statim illud ad emptorem transit; hic die vel conditione demum præsentate. Ubi quæritur, quoniam venditio feudi sub pacto additionis in diem contracta, (quo meliore conditione intra certum tempus allatâ, à venditione recedere licet. vid. Anton. Augustin. *lib. 2. Emend. cap. 3.*) referri debeat? Respondeo emtio quidem tum sub conditione contracta putatur, sed ea modo est propria & suspensiva, modo tantum resolutive. Interdum enim contingit, ut venditione revera sub conditione contracta hoc agatur, ut nisi melior conditio offeratur, ea perficiatur. Contra interdum verè illa & purè contrahitur & pacto adjecto hoc tantum agitur, ut meliore conditione intra certum tempus allatâ, ab eâ recedatur, vid. *l. 2. ff. de in diem addict.* Porro quæsitum est, an hæc nostra venditio sub lege commissoria quoque contrahi possit, & cujusmodi tum sit? Equidem recordor Bocerum *D. 5. d. 16. th. 4. lit. b.* hoc negare; sed cum nullibi ejus opinio fundata sit, nihil obstat, quò minus jus commune hac in parte ad forum feudale quoque pertrahamus. Certe citatus à Bocero textus, *in c. un. 2. F. 27.* nihil minus quam sententiam ejus probat, sed tantum venditio feudi sine Domini & agnatorum consensu inita ibi improbatur. Potest itaque feudum hoc pacto vendi, ut nisi intra certum tempus pretium pro eo promissum solvatur, inemptum sit, *2. F. 12. & c. 1. F. 24.* eaque venditio pro pura habenda est, add. *l. 1. ff. de L. Commiss.* Franzk. *in Comm. ad ff. tit. de Leg. Commiss.* & Ludvv. *ad jus feud. tit. de divis. feud. cap. 1. §. 15.*

§. IV.

Causa efficiens remota nostri contractus illæ gentes
sunt,

sunt, quæ feuda primum receperunt, & jus commercii in illis possessoribus largitæ sunt. Putantur vulgò Longobardi fuisse, vocemq; feudi barbaram ab antiquò Saxonico vocabulo *Fōden*/quod nutrire significat, deduxisse, uti quidem visum est Beato Abavo meo Joachimo à *Beust* in *l. admonend. 31. ff. de jurejur. n. 874.* quavis illud quàm plurimi adhuc in dubium vocent. Add. *Dn. Struv. in Syntagm. jur. feud. cap. 1.* Proxima causa est consensus contrahentium. Iste a partim emtorem, partim venditorem respicit, debetq; tum in certam personam, tum in certam rem feudalem, tum causam obligandi directus esse. Si in uno horum erratur, emtio non subsistit. Quod in errore circa personam in tantum verum est, ut si in sola ejus qualitate erratum sit, emtio reputetur nulla, *l. 2. pr. ff. de judic. §. 16. ff. pro emt.* Circa errorem in re quoad emtionem in genere atq; etiam nostram distinguunt, an sit nominis tantum, an ipsius rei: Is venditioni impedimento non est, *l. 9. §. 1. ff. de contrah. emt.* Hic vel totalis est, & nocet, v. g. puto me emere feudum Germanicum, & venditur Italicum, *l. 9. pr. d. t.* vel tantum partialis, & quidem rursus vel circa partem substantialem, de quâ idem esto judicium, vel tantum accidentalem, ubi secus est, *l. 9. §. 2. l. 14. §. 1. 34. ff. cod. add. Mudæus ad d. l. 9. n. fin.* Deniq; error in causa contractus admittitur, si ego me emere rem, tu vero tantum conduci eam existimes, & quoq; venditionem nullam efficit *l. 9. b.* Sicuti enim si ego rem qf. mutuam accipiam, tu quasi donaturus tradas, conventio nulla est, nec dominium transire potest, *l. 18. ff. de reb. cred.* sic nec emtio contrahi potest, nisi animus utrinque consentiat in certum acqvirendi modum, *l. 15. ff. de O. & A.* Vid. *Hillig. ad Donell, lib. 4. Comm. cap. 18. lit. S.*

§. V.

Porro prout aliàs, ita quoq; in venditione feudi consensus

A 3

sensus

sensus præsens esse debet, ut in futurum non differatur. Add. Mozz. de Contract. sub rubr. de substant. vendit. num. 46. Etiam oportet, ut sit liber, quia nemo ad feudum vel aliam rem vendendam cogitur, l. 11. 13. & 14. C. de contrah. emt. Hinc venditio dolo præsertim causam dante (de quò vid. l. 7. in pr. ff. de dol. mal.) contracta, est ipso jure nulla. Habet enim consensus duo principia, cognitionem atq; appetitum, ac sicuti illi error obstat ac contractui nocet, ita huic dolus. Add. Dn. Strauch. Dissert. underr. 15. §. 9.

§. VI.

Persona ad hunc contractum admittenda interdum ipse Dominus, præcipuè tamen Vasallus esse potest. Eum vulgò definiunt personam, quæ Domino per juramentum fidem suam obstrinxit, c. un. 2. F. 47. Debent autem illi eadem requisita, quæ alii emtori & venditori adesse, ut v. g. habeat liberam suarum rerum administrationem, sitq; eâ ætate & judicio, ut talem contractum dominii translaticivum celebrare possit, de quò plura ap. B. Eckold, in Syntag. l. 18. tit. 1. §. 3.

§. VII.

Illud verò quæsitum est, si pater filium habeat, eoq; incio feudum vendat, sed volente domino, num filius contractum à patre initum rescindere, feudumq; revocare possit? Tenemus quidem, quosdam sententiam affirmativam secutos esse; sed contraria verior est, præsertim Jure Saxon. (1.) quia jus filii à jure patris dependet, illiq; in re sua arbitrium relinqui debet. Hinc omninò factò suo illi præjudicare potest. (2.) Quia, si hæc facultas filiis relinqueretur, feuda iis invitis à patribus alienari non possent, & sic quodammodo commercio eximerentur. (3.) Quia expressa jurium nostrorum placita huc facere viden-

videntur in Ord. Torgav. de anno 1583. §. Diemweil aber dieses/ daß ein Sohn seines Vaters Contract und Handlung/rc. & §. Eszen ordnen/ibi: Oder in Verkaufung und Veränderung desselben bewilliget/daß in unsern Ländern den Söhnen dasselbe/do es gleich ein alt Väterlich NB. Stammgut wäre / zu revociren oder zu fechten nicht verstattet noch nachgelassen werde. Unde hanc sententiam Scabini quoque nostri secuti sunt apud Carpzov. p. 2. C. 48. D. 9. Planè idem quoque eò casu procedit, quando filii tempore contractus adhuc sunt minores, & majores facti rem feudalem repetere, imò & pretium pro ea datum reddere volunt. Idem d. l. D. 12. & Const. 49. Def. 4. Quia ejusmodi Liberorum ausus reverentiam patribus debitam violaret. Huc facit Decis. noviss. 78. ibi: Und wie man solche über angeführte Ursachen der Kindlichen Reverenz gegen die Eltern gemässer achtet/so lassen wir es bey dieser letzten Meinung verbleiben/und wollen/daß auch solchen Falls die Kinder der Eltern Consens zu agnosciren und zu bezahlen schuldig seyn/rc. Sicuti enim commoda, ita quoque onera liberi à patribus æquo animo ferre debent, Carpzov. P. 2. D. 169. n. 14. 15. & 19. Neque interest, an filius fuerit heres factus patris, an v. hereditatem patris repudiaverit. Ita enim M. Jan. Anno 1667. à Scabin. Lips. responsum fuit. Darwieder dann nichts thut/daß derselbe seinen Herrn Vater weder in feudo, noch allodio succederet, in dem die Söhne bewehrter Rechte Lehrer Meinung nach nichts desto weniger so wohl die vom Vater beschehene Bereussierung/ als auch verwilligte Verpfändung zu agnosciren schuldig/und solches zu hinterziehen nicht berechtiget sind/so mögen sich auch N. N. der gesuchten Zahlung der r auff die Güter N. mit Consens ihres Herrn
Groß.

GroßVaters und andern Herren Agnaten versicherten
Schulden mit Bestande Rechtens nicht entbrechen/**B.**
N. B. Vid. Dn. Philipp. *ad d. Dec. Obs. 2.* Limitatur
tamen hæc sententia, quando filiis æq; ac principaliter sive
contemplatione illorum (quod quandoq; conjecturis et-
iam probari potest, uti Berlich. author est *p. 2. Con. 57. n. 37.*
§ seqq.) feudū concessum est, sicut disertè testatur *Const. Elect. 4.*
illarum, quæ ob nobilium petitionem promulgatæ non
fuerunt. §. Also auch. 61. Es wäre denn solches neues Le-
hen nicht dem Vater/sondern auch dem Sohne durch den
Lehn.Herrn verliehen/also daß des Sohns Nahmen spe-
cificè in dem Lehnbriefff ausgedrucket/ oder daß es dem
Vater contemplatione filii und also wegen des Sohns
wäre verliehen worden/darben wir es auch bleiben lassen.
Aut quando ob proprium filiorum factum feudum patri
concessum, & simul eò consentiente à filiis acceptatum
est, tunc enim iis jus quæsitum in eo auferri nequit. Andr.
de Ifern. *in §. 1. §. 1. §. libellum de alienat. feud.* Cæterum
extra Electoratum filii, qui non sunt patris heredes, Feu-
dum benè revocare possunt, Carpz. *P. 2. C. 48. D. 11.* quan-
quam eorum parens adhuc in vivis existat, modo refundant
pretium, uti resp. Scabini Lips. Mens. Febr. Anno 1599.
So wäre bemeldten Söhnen nach gemeinen Schluß des
rer RechtsLehrer bey Absterben ihres Vaters solch Lehns
Guth mit Erstattung des Kauffgeldes wieder an sich zu
lösen unbenommen.

§. VIII.

Objectum nostri Contractus est feudum. Cui qui-
dem videtur hoc obstare, quod feudum commercio exem-
tum sit, adeoq; nec emi nec vendi possit. Est enim com-
mercium emendi vendendiq; invicem jus, teste Ulpiano in
fragm.

fragm. tit. 19. §. 4. Sed respondemus differentiam faciendo inter rem simpliciter commerciô humanô exemptam, quæ vendi nequit, & secundum quid tantum, quæ vendi potest. Quô & feudum spectat: Si enim in ejus alienationem dominus & simultaneè investiti consenserunt, venditio firma est. Huc quoq; pretium pertinet, quod justum esse ac conditioni rei respondere oportet. Quandoquidem autem proportio non semper undiquaq; æqualis esse potest, civilem tantum eam esse sufficit, i. e. talem, quæ nimix inæqualitatis sit expers. Unde pro loci qualitate aliquando res carius vel vilius, quam reverà valet, vendi emiq; potest, nec tamen exinde contractus fit irritus, quod naturaliter, i. e. vulgariter, licitum sit contrahentibus se invicem circumvenire, *l. 16. ff. de minor. l. 22. ff. locati.*

§. IX.

Porro oportet quoq; ut pretium sit certum & verum. *§. 1. Inst. de emt. & vend.* Certum, i. e. consistat in pecunia numerata, uti loquitur *§. 2. I. d. r.* Illud n. pretium certum emtionem - venditionem separat à permutatione, quâ tantum res pro re datur. Quamvis olim eâ de re controversia fuerit inter Sabinianos & Proculianos, quorum illi etiã pretium in aliis rebus, hi vero tantum in pecunia numerata consistere posse putabant, quam sententiam Diocletianus & Maxim. in *l. pen. C. de rer. permut.* & postmodum Sacratissimus Imperator noster in *§. alleg. 2. receperunt*, vid. & *l. 1. ff. de contr. emt.*

§. X.

Audivimus nunc emtionem venditionem consistere debere 1. in pretio justo, 2. in pretio certo. Ordo jam nobis imperat, ut de 3. quoq; pretii requisito agamus, nempe quod etiam verum esse debeat. Verum pretium autem

B

voca-

vocatur, quando non simulatum est, ut e. gr. hanc pecuniam, quam in hac cistâ habeo, dabo tibi pro tuo feudo, cum tamen nulla insit: Tunc n. nulla quoq; est venditio, quia pretiũ verum non est, sed saltem simulatum atq; imaginarium. Hinc & emtio venditio uno nummo celebrari nequit, quia unus nummus nullũ verũ feudi pretiũ esse potest, prout sat luculẽter hõc declarat Arum. *Diff. 13. §. 4.* & Dn. Strauch. *Diff. XV. §. 8. p. m. 246.* Non tamen pretium semper ipsõ actu & totum solvi debet, sed sufficit, si venditor fidem emtoris propterea sequi velit. Nam & tunc emtio venditio perfecta est, & res fit emtoris per §. 24. *J. de R. D.*

§. XI.

Regulariter quidem aliàs in venditionib. solum ipsorum contrahentiũ consensus spectatur, non verò aliorum, quib. fortè actio ex eõ contractu acquiritur, *l. 12. ff. de cont. emt.* In hac nostra verò emtione venditione non solum consensus contrahentium, verum etiam domini infeudantis, atq; simultaneè investitorum opus est, & sine eõ emtio venditio frustranea est atq; invalida, quia simultanee investiti feudum revocare possunt, cum mediante investiturã simultaneã jus aliquod sibi in eõ acquisiverint, ut plenissimè deducit Divus August. in Ord. Torg. §. Und dieses alles. ibi: Und dieselbe ein ieder Mitbelehnter vor sich selbst suchen/ und also proprio facto erlangen muß / so mag ihm dis sein erlangtes Recht. NB. ohne seine Bewilligung eben so wenig/oder auch weniger mit Zug enzogen werden/2c. Agnatorum tamen consensus jure nostro non requiritur, nisi etiam præstito fidelitatis juramento investituram acquisiverint. Pari enim passu eã in re cum extraneis ambulant, uti ex citato textu vers. *Sein erlangtes Recht/colliigi potest.* Secundum quam sententiam ita Scabin. Lips. Mens. Febr. 1593. respond. **Dieweil Sie aber dennoch die**

die gesambte Hand mit wircklicher Leistung der Lehns-
pflicht nicht erlanget/ so haben Sie auch das Lehnguth zu
reuociren nicht Zug/te. Carpz. d. l. D. 8. C. 49. Cærerum si
Vasallus neglecto domini consensu feudum vendit, non
tantum contractus irritus est, sed & propterea feudo priva-
tur, quia vendit & plenum rei dominiū non habet, Dn. Struv.
Syntagm. Jur. Feud. C. XII. §. 9. Carpzov. P. 2. C. 49. D. 4.
& agit in præjudicium domini, eumq; contemnere 2. F. 24.
in fin. graviterq; in ipsum delinquere dicitur, Carol. à
Kirchberg *de feud. de pact. & proced. & feudo heredit. c. 5. n. 114.*

§. XII.

Concludimus igitur firmiter, quod consensus domi-
ni necessarius sit ad feudi alienationem, quia penes il-
lum directum ac potius est dominium, 2. F. 52. §. 55. Et
quidem rectè facit, sapienterq; sibi consulit venditor Va-
sallus, si expressum consensum domini impetrat. Si verò
Dominus feudi non contradicit venditioni, cum tamen
eam sciat, ac contractui intersit, quæritur num consensisse
existimandus sit? Putamus quod sic, *arg. d. 2. F. 52. §. 55. ibi
permissione Curt. Jun. part. 4. n. 137. Schurff. 1. cons. 41. n. 3.*
Notanter autem dixi sciat & simul intersit, quæ conjun-
ctim, non vero disjunctim explicari debent, uti hoc svadet
Mynsing. 4. Obs. 77. n. 3. Qui vero non adhibet consensum
Domini immediati, in alienatione statim jus suum ad a-
gnatos devolvit, ut etiam filii feudo privari debeant,
ut quidem putat Dn. Schultz. *in Synops. Jur. Feud. c. X. §. 99.*

§. XIII.

Non autem Simplex h. l. emtio & venditio, verum
etiam ut res tradatur, requiritur. Alienatum enim pro-
priè non dicitur, quod adhuc in dominio venditoris manet,
etiamsi venditum rectè dicatur. *l. 67. ff. de V. S. & plus est*

alienare, quàm vendere. Qui enim vendidit, rei domi-
nium indistinctè à se non abdicavit. Qui vero tradidit,
omninò. Rosenthal, Q. IX. Concl. 12. n. 3. Dn. Struv. Synag.
Jur. Feud. c. XIII, §. 9. n. 6.

§. XIV.

Sed quid dicendum, si in feudi alienationem do-
minus quidem consensit, non verò simultaneè investiti?
Respondemus distingvendo, num Vasallus ejusque liberi
adhuc superstites, num vero mortui fuerint. Illo casu
agnatis jus revocandi nullum competit, adeoque hoc re-
spectu alienatio, tanquam in eorum præjudicium non
vergens, omninò subsistit. Nam investitura domini, semper
de ordine successionis & juxta jura etiã primogenituræ, ubi
recepta sunt, (recipi a. non præter rem posse videntur) intel-
ligenda est, ut feudū post mortē demū alienatoris eorumque,
qui gradu proximiores sunt, ad agnatos devolvi debeat, arg.
l. ult. C. de V. S. l. 57. §. ult. ff. ad Sc. Treb. Adeoque ejusmodi agnatis
simultaneè investitis jus in feudo prius acquisitum esse,
non potuit, quàm iis, qui gradu eos antecedunt, per mor-
tem remotis. Quomodo igitur ante venditorem ejusque li-
beros jus revocandi feudum ab iis exerceri poterit? vid.
c. 1. 2. F. 39. add. Hartm. Pistor. p. 2. quest. 6. n. 38. seqq. & C. E.
48. §. do aber/it. C. 49. §. nach Absterben/ &c.

§. XV.

Si vero consensus domini non fuit impetratus, sed
saltim simultaneè investorum, interest, num omnes si-
multaneè investiti consenserint, num verò minus. Ibi
omninò jus suum per expressum consensum amiserunt,
l. cum quadam. 26. C. de administr. tut. l. ult. C. de remiss. pign. l.
quidam ex parte. 12. ff. de evid. Carpz. P. 2. C. 4. D. 7.
Secus tamen est, si ad emtionem requisiti tantum tacue-
rint, Id. P. 2. C. 49. D. 6. Hic vero illi, qui non consen-
serunt,

serunt, admittendi sunt ad feudi revocationem, & quidem duplici respectu, I. enim illi vivente alienatore, soluto prius pretio, possunt emtionem revocare, quia illicita, id est sine consensu domini celebrata est. De jure filiorum hac in parte præ agnatis vide Schulz. c. X. n. 99. Quod quidem intra anni spatium fieri debet, Ord. Torg. §. So viel erstlich x. ibi gegen Erstattung des ausgelegten Kauffgeldes innerhalb Jahresfrist wiederumb an sich zu bringen. Quamvis illud tempus præscriptionis annalis citatione interrumpi possit, Carpz. P. 2. C. 7. D. 7. Annus autem intelligitur civilis, non vero Saxonicus, quia notum est, quod augmentum illud sex septimanarum & trium dierum non nisi in regularibus & decretivis, hoc est jure Sax. adinventis præscriptionibus locum habeat; jam vero hæc præscriptio annalis jure civili (quod temporum determinationem non injuriâ sibi vindicavit) usitata fuit, ut elucet ex Gail, 2. Obs. 19. Petr. Theod. in Coll. crim. Disp. 10. tom. 7. lit. d. Cui adjectus annus & dies planè est incognitus, Finckelth. in Tr. de jur. patron. C. IV. n. 100. circa fin. Carpz. P. 2. C. 32. D. 4. (2.) revocare possunt feudum mortuo alienatore sine pretii refusione intra triginta annorum spatium, quando successionis via illis aperta est, ex verb. ult. d. §. So viel oder aber wan nach Absterben des alienatoris die Lehnsfolge an ihn kombt innerhalb 30. Jahren ohne Entgelt von dem Besizer revociren und wieder fordern möge/ it. c. 49. d. l. Plura de his vid. in illustri tract. Generos. Dn. V. L. von Seefeldorff/ Patroni mei colendissimi, von dem deutschen Fürstenstat/ part. III. regul. 4. p. m. 293.

§. XVI.

Finis emtionis venditionis feudi est utilitas & commodum Vasalli, quia scilicet is meliori modo pecuniâ

uti,quam feudo potest, si forsan non est paterfamil. bonus, vel ob alias circumstantias Feudum diutius possidere detrectat, v. gr. Si dominus eum sine justa causa odio persequitur, vel si plus,quam æquum est, ab eò efflagitat, atque extorquere vult, vel etiam impedimentum struit in libertate conscientia atq; exercitio religionis, ad quam nemo cogi debet, quia fides semper spontanea esse debet, & quæ sunt alia, ubi omninò melius Vasallus venditione sibi consulit feudum ad alium transferendo, quam si in ejusmodi molestiis perseveret. Undè omninò rectè finem nostri contractus utilitatem vasalli esse asseruimus.

§. XVII.

Effectum quod concernit, varius is esse solet, & quidem 1. quod quando contractus perfectus est, ab eo recedi invitò alterò nequeat. *l. ratu 7. C. de rescind. vend.* Ejusmodi enim contractus tantum utriusque dissensu irritus fit, *l. 35. ff. de R. J.* Itaque emtor pretium dare cogitur venditori, hoc est dominium ejus in eum transferre *l. ult. de cond. causa dat.* eumque pecuniaz dominum facere, *l. 1. de rer. punt. l. 7. C. d. act. emt.* Venditor contra rem tradere emtori & transferre in eum vacuum possessionem *l. 2. d. leg. 3. l. 8. C. de act. emt.* Dicitur autem contractus duplici respectu perfectus, aut statim consensu de re atque pretio expresso, aut ubi partibus inscriptis eum celebrare placuerit, postquã in eam redactus est vid. Wesenb. *tit. de contr. emt. n. 9.* 2. Quod emtione venditione perfectã (Ejusmodi autem quando sit, modo dictum est) periculum sit emtoris, de quo vid. Carpzov. *P. 2. C. 26. D. 20. & Dn. Struv. Exercit. 23. §. 95.* 3. Quod venditor emtori teneatur de evictione. Ubi tamen ad duo attendendum est. (1) num quis ignorans, an sciens feudi qualitatem, rem feudalem emerit. (2) an feu-

an feudi alienatio illicitè, an licitè facta sit. Si ignorans aliquis rem feudalem emit, venditor ejusque heredes de evictione sine differentiâ obligantur, *c. un. 2. f. 55.* add. Carpz, *ad p. 12. C. 49.* licet de evictione præstanda nihil sit expressum, *l. 66. in pr. ff. de contrab. emt.* sive venditor conditionem feudi scivit, sive ignoravit, Hartm. Pist. *l. 2. quest. 10.* Differentia tamen est in eò, quod in illicità feudi alienatione ne pretium quidem retineri possit, sed emtori actione ex emto restitui debeat, licet, ne de evictione agi debeat, fuerit conventum. Rosenthal *de feud. c. 9. membr. 1. Concl. 1. n. 3.* uti & eò casu, quo dominus emtorem in feudo investivit. Tunc enim emtor feudum habet tantum beneficio domini. In licitâ v. alienatione est secus. Quod si verò quis sciens conditionem rei feudalis emit, sine differentia inter emtionem licitam atq; illicitam statuendum est, venditorem de evictione feudi non teneri, vid. Hartm. Pist, *cit. loc. n. 3. seqq.* Damnum enim quod emtor suâ culpâ tunc sentit, sibi ipsi imputandum habet. In licitâ tamen emtor stipulatione de evictione sibi prospicere.

Torg. Ausschreiben/tit. Welcher gestalt die Agnaten/post medium. §. Wenn aber nun & domini consensu ad venditionem prærequisito, pretium pro eo datum non quidem ab agnato feudum ad se devolutum revocante, sed benè tamen à vendentis heredibus repetere potest, Eo autem neglectò pretium domino l. fisco cedit. Aufertur n. tanquam ab indignis. Conf. Carpz. *cit. loc. Def. 10. & seqq.*

§. XVIII.

4. Præcipuè inter effectus actio censerì debet, quæ ex hoc contractu descendit. Ea est duplex: emti & venditi. Utraque est actio personalis, rei persecutoria, perpetua, bonæ fidei, & illa quidem datur emtori ejusq; heredi,

heredi, adversus venditorem ejusq; heredem, ad ea
consequenda, quæ venditorem illi præstare oportet,
l. 11. ff. h. In ea autem seqq. inprimis notanda veniunt,
(1) ut emtor pretium solverit, vel obtulerit, vel alio
modo de eo fides sit habita, aliàs exceptione pretii non
soluti repelli poterit, *l. 13. §. 8. de A. E.* Emtor namque
nummos venditoris facere tenetur, *l. 11. §. 2. eod. tit. l. 7. C. h.*
quia pecuniam non aliter ad usum nostrum adhibere licet,
quam si dominium illius habeamus. Consistit enim e-
jus usus in abusu §. 2. *Inst. de usufr.* (2) Quod pretio so-
luto emtori vacua possessio feudi venditi sit danda, &
quidem quando obligationi omni ex parte satisfacien-
dum est, simpliciter talis, id est, ab omni alia tam civili, quam
naturali possessione vacua præstanda est: Quando autem
salthim dominium, vel usucapiendi conditio transferri
debet, secundum quid tantum eam vacuum esse sufficit,
add *Franzk, de act. emt. in Comm. Pandect. n. 77. seqq.* (3) quod
jure Sax. non solum traditio in re immobili requiratur,
verum etiam judicialis resignatio domini, vid. *Decis. nov.*
Elect. LXI. Alienator enim sive Venditor abdicere debet
possessionem, daß er die Lehen am Hause oder Grund
aufflasse. Emtor verò eam agnoscere, daß er selber
wiederumb von dem Lehn-Herrn zu Lehn empfangen
gegen Entrichtung gebührend Lehn-geldes. Dn. Phi-
lipp. *ad h. Decis. Obs. n. 5.* ibique allegat. (4.) Requiri-
tur, ut res tradatur talis, qualis vendita. (5.) ut hoc
debito loco atq; tempore justo fiat. Deniq; (6.) ut
venditor dolum & culpam etiam levem præstet, vid. Dn.
Struv. Exerc. XXIII. §. 109. & seqq. Dn. *Strauch. differt. alleg.*
§. 17. atque Dn. *Hahn. ad Wesenb.*

§. XIX.

§. XIX,

Actio venditi autem datur venditori contra emto-
rem, ut pretium unà cum usuris post moram & sumtus in
rem utiliter factos præstet, Dn. Strauch. *Diss. XV. §. 16.* Re-
quiritur autem (1.) ut venditor rem tradat, quia nec li-
beratur, interesse præstando, quod expressè probatur ex
l. 25. §. 1. §. 55. de contr. emt. §. 2. I. de emt. vend. Dn. Strauch.
Diss. XV. §. 6. Nam quæcunq; obligatio non solum factum
in se continet, verùm etiam dationem, quâ dominium
transferre tenetur venditor, in eâ præstando interesse non
simpliciter liberamur. Vid. Wesemb. *ad tit. de Act. emt. vend.*
atq; ad eum Dn. Præses *in distatis*, item Moller. & Carpz.
ad P. 2. C. 11. D. 15. Et quidem (2.) cum effectu, ne evin-
catur, *l. 66. de contr. emt. l. 11. §. 2. §. 8. ff. de act. emt.* atq; cum
omni emolumento, uti supra diximus, Dn. Strauch. *d. l.*
Nam qui alicui rem vendit, non tantum de corpore, sed
etiam iis, quæ illi accedunt cogitasse præsumitur. Sic arce
districtâ tormenta & machinæ emtoris sunt, quia ejus pars
sive accessio habentur.

§. XX.

Novimus, quod agnati alienationem feudi revoca-
re possint duplici respectu, aut refuso pretio & vivente
alienatore intra annum, aut intra 30. annos sine refu-
sione pretii. Modus igitur ostendendus venit, sive ipsa
actio, quâ aliquis ad hoc agere atq; obtinere potest. Inten-
tanda itaq; propterea est actio revocatoria, quæ nihil aliud
est, quàm feudi sine consensu agnatorum alienati vindi-
catio, contra quemvis possessorem ad id, ut feudum cum
omni causa restituatur, instituenda, *2. F. 8. §. rei autem. 2. F. 26.*
§. Domino vero proprietatem feudi. Klock. *p. m. conf. 6. num. 111.*
Dn. Struv. *Syntag. Jur. Eccl. C. XIII. §. 17.* Probandum au-
tem

C

tem

tem in ea est ante omnia ab actore: 1. quod ex linea primi ac-
quirendis descenderit 2. *F. 50.* Feudumq; 2. ad ipsum perti-
neat, *c. un. §. citius 2. F. 25.* Proximitas vero consideratur non
tam respectu temporis alienationis, quam potius revocatio-
nis, quod specialiter hinc est tenendum. Hinc est, ut quis tem-
pore alienationis nondum, sed postea demum natus, aut
tempore Revocationis tantum in vivis existens, nihilomi-
nus admittatur, vid. Berlich. *p. 2. Concl. 57. n. 46. & 47.* Et illa
quidem proximitas per Genealogias, vulgò durch die Stam-
bäume. Uti elegans responsum de hac extat ap. Dn. Struv.
in Synt. Jur. Feud. C. XIII. in fin. & modos similes probari solet,
§. XXI.

Verum hoc jus retractus non semper locum invenit, sed
cessat, quando aliquis feudum titulò lucrativò, v. gr. dona-
tionis ad se transtulit. Idem quoq; de permutatione ju-
dicium esto, vid. *cap. 1. §. d. etiam res. 2. F. 3.* Rosenthal.
de feud. cap. 99. d. 90. n. 4. seqq. Hartm. Pistor. *p. 2. quest. 12.*
n. 14. seqq. Schrad. *de feud. p. 8. cap. 3. n. 4.* Ratio hujus as-
serti ea dari solet, quod jura feudalia revocationem feudo-
rum agnatis concedentia, semper mentionem simul faciant
redemptionis pretii, adeoq; tantum de venditione accipi pos-
sint, *l. fin. C. de prad. decurial. sine decr. non alien. libr. 10.* Jura
enim feudalia strictè sunt accipienda atq; intelligenda,
Dd. ad c. 1. 2. F. 2. ut taceam aliàs quoq; ordinariè jus re-
tractus vi propriæ suæ naturæ in causis tantum onerosis,
non lucrativis locum invenire, uti hoc ex Constitut. Fri-
derici apparet *5. F. 12. 13. & 15.* quas Cujacii industriæ in ac-
ceptis referimus. Atq; eò jure, teste experientiâ, etiam-
num utimur. Tantum.

S. D. G.

Non

Non Genus, at Genius; Clarus
non Ortus, at Artes;
Non Fors, sed Virtus nobilitate
qveunt.

Sat bene qvod calles, Juvenum
Scitissime BEUSTI,
Qvi Genus ingenio sic ge-
minare studes.

Macte Tuis igitur nisu virtute-
qve tali!

Pergito; dupliciter nobilita-
tus eris.

Generoso Domino Respondenti Amico suo
colendo, affectus testandi gratiâ
apposuit

P R Æ S E S.

C 2

Ad

Ad Generosum Dn. Respon-
dentem, Consalinum atqve Amicum
meum dilectissimum.

INdue mente Patrem BEUSTI,
dignissima proles,
Alter & ut Phœnix è pulvere
crescere avito
Incipe, qvem mundus post se-
cula tarda loqvetur.
Virtutem partam juvat exten-
diffe decoris
Ausibus, & mentis merita accu-
mulare parentum,
Ne qvæsitus honor vel in uno
palmite stirpis

Vivere

Vivere desistat. Themida ap-
properare videmus
Atq̄ parare novos plausus his
nisibus addo
Ne quoq̄: succedant non hi si-
ne fruge labores
Et sua mox capiant, votum e-
sto! præmia honoris!

D. P. Ammann.

A Monsieur de Beust l' auteur
de ces theses.

Monsieur

Je ne scaurois être muet, au bruit des acclamations d' une
Jallegresse si publique, il faut que je joigne ma voix à
celle des autres, pour publier avec eux nostre commun
contentement, touchant la Vertu & la force de Vostre es-
prit,

C 3

prit,

prit, que Vous faités paroître en mettant au public des
theses tres doctes, & digne de la cognoissance parfaite,
que Vous vous avés acquisée par la grandeur de Vostre
diligence. Et encore que je suis des derniers à Vous feliciter,
je Vous puis asseurer que j'ay été des premiers, à témoigner
le sentiment d'une joye si extreme. Certes il ne s'y peut rien
adjouster, aussi procede-il de l'amitié que je Vous ay vouée,
qui est fort peu commune, puisqve Vostre merite en est l'objet.
Jusqv' à present, Monsieur, j'ay me senti sensiblement touché
de mon impatience & inquietude de n' avoir l' occasion de m'acquitter
de mon devoir ; mais presentement je Vous puis montrer, que si Vous
seavés l'art d'obliger de bonne grace de tout le monde, je n'ignore
par celuy de m'en revancher fort à propos, en Vous felicitant
presentement Vostre preuve tres dorte, que Vous donnés
publiquement avec plus d'éclat, & en priant le Tout-puisant,
que, comme Vous êtes au comble de la doctrine & de la vertu,
Vous arrivés sans attente à celuy de la dignité, je Vous supplie
de croire qv'en toutes autres rencontres je m'y porteray avec
tant de passion, que Vous serez contraint de confesser que je suis
veritablement,

Lipzig ce 12. de Januer,
l'anné 1672.

Monsieur

*Vostre tres humble & tres obligé
Serviteur*

Tobie Thiery de Bourckersrode.

Quid

Quid prodest Tritavi clypeos ostendere pictos,
Si non Successor Nobilitate viget?
Ipse sed exæquet patritum stemma decoris,
Antiquæ quò sit stella corusca domûs.
Nititur hoc titulo Generosus BEUSTIUS apto
Clarius illustrans, seq; suumq; genus;
Dum magno plausu Juris jam pulpita scandit
Ut Jenæ, summo Præsidente sub Tiliis,
Hinc Tibi Lipsiæ Musæ lætè atq; Salanæ
Clamant; Det summus prospera quæq; DEUS!

*Hæc paucula Generoso Dn. à Beust Commensali atq;
contubernali suo honoratissimo adjicere
animatus voluit*

Paulus Weidlich/J. U. Stud.

ET genus & proavos & fortia facta Parentum
Non est exiguum posse referre decus.
Major ab ingenio, BEUSTI, tibi gloria surgit,
Gloria, non Patribus debita, Chare, Tuis.
Afferit hanc propriam tibi Disceptatio laudem,
Nobile sic decori est nobilitasle Genus.

*Ita Amico suo honoratissimo
gratulabatur*

DIETERICH Schick/Eqv. Misn.

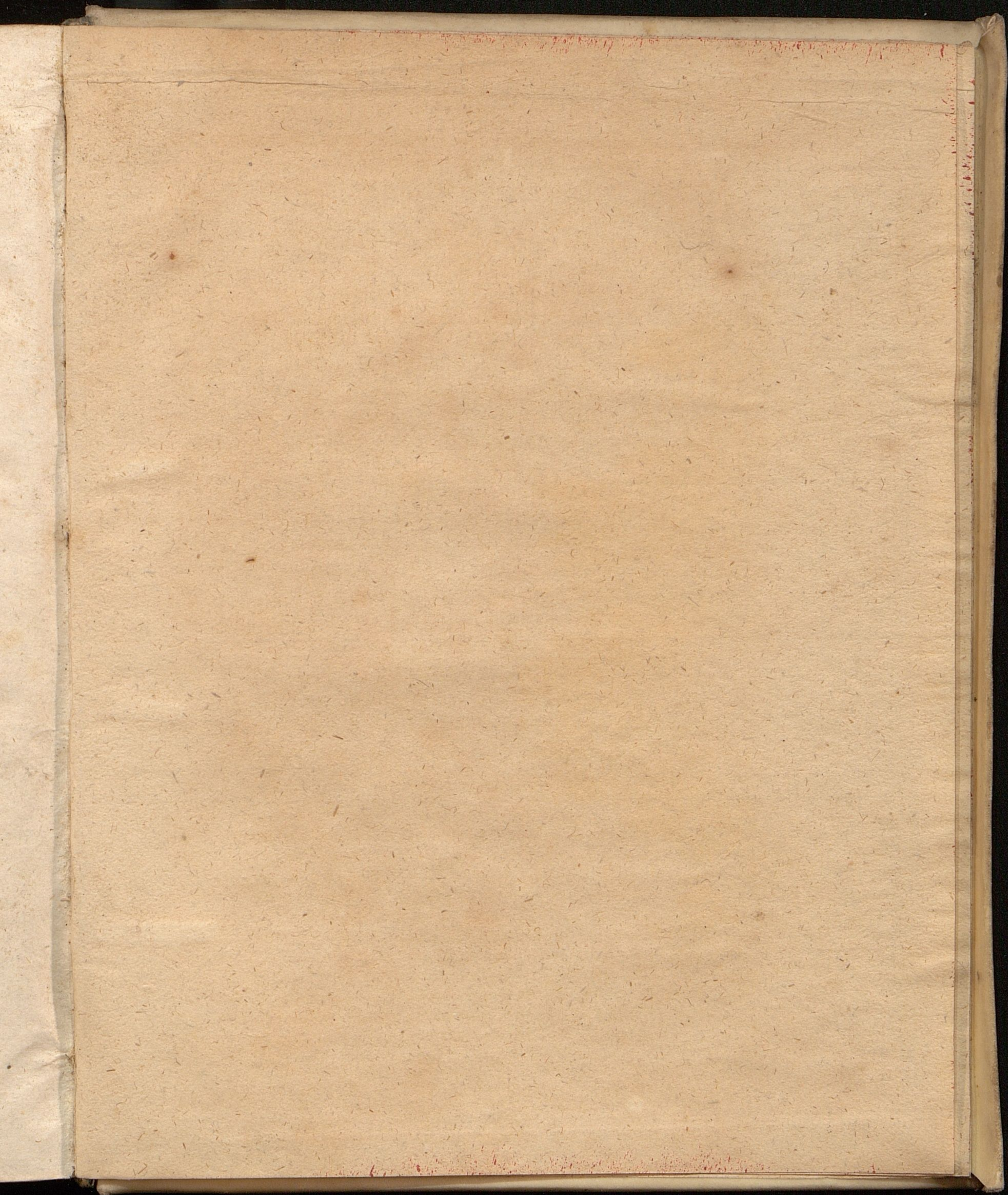
QVOS

Q Vos decorat Virtus, Heroi pectoris altrix,
Non celebri nixi gente, latere solent.
BEUSTIUS, antiquo prognatus stemmate, dictum,
Exemplò egregiè comprobat ecce! suo.

*Hisce intimo suo amico officia offerre
voluit & debuit*

Johannes Fridericus à Biesenroth/
Eqves Misnicus.

Seneca Epist. 95. 108.
Ad. fatali ingenium scabie et desentia E, ut oer disputare
quam sincere malint.

154032

(X2617952)

10-17

VOLV...

DEO & Superioribus allu-
bescentibus,
De
EMPTIONE
ET
VENDITIONE
FEUDI,

PRÆSIDE

Magnifico Academiae Rectore
DN. D. PAULO FRANCISCO
ROMANO,
P. P. & Facultatis Juridicæ Assessore,

Solemniter respondebit

CAROLUS FRIDERICUS von Beust/
Eqv. Thur.

d. XXIV. Januar. A. O. R. M DC LXXII.

LIPSIÆ
Literis JOHANNIS GEORGI